

EL JOC I LES JOGUINES

Fins i tot quan el pas dels anys ens va afeblint la memòria, el record de les joguines que hem tingut persisteix al llarg de la vida. Alguna d'elles se'ns fa present amb tanta força que ens evoca uns moments concrets de la nostra infantesa, il·lumina uns escenaris i fa moure la imatge d'uns éssers entranyables que potser ja no existeixen. A vegades la remembrança adquireix tanta vivesa que arriba a fer-nos una mica de mal al cor, per l'enyorança de les coses perdudes.

Tanmateix, les joguines no desapareixen mai del tot dels nostres sentiments. Han acomplert un paper importantíssim quan érem nens i l'ha continuat en fer-nos grans, sobretot si se'ns ha concedit el do dels fills. En ells, provem de compartir unes il·lusions que ens han deixat una marca profunda a l'esperit, o bé intentem de reparar mancances preterites, proporcionant als fills allò que nosaltres havíem somniat sense haver-ho obtingut. Si la vida ens ha estat generosa, prolonguem en els nés l'exercici d'aquesta pugna per rescatar del pas del temps el que voldríem conservar per sempre.

L'exposició que ens és possible de visitar ara permet un recorregut sentimental que esborra la frontera dels anys. Els més petits hi trobaran un món obert a la seva fantasia, i els grans gaudirem d'un rejueniment miraculós, ni que sigui amb aquella espurna de recança que he esmentat abans. Amb l'avantatge, inestimable, de comprovar que les joguines i els jocs són immortals, no deserten mai, de manera que tothora ens brinden l'ocasió de retornar a l'etapa més plena d'esperances de la nostra existència.

Pere Calders